

“**P**er la seua gestió eficaç i honrada.” Aquest fou el motiu per què Francisco Camps fou nomenat, el maig del 2006, candidat a revalidar el càrrec de president de la Generalitat Valenciana. Les enquestes, segons que deien, ratificaven el parer sempre subjectiu d’un òrgan –el comitè electoral del PPCV– que havia estat escollit per Camps mateix no sols per erigir-se en presidenciable de nou, sinó també per anorrear el zaplanisme.

El maig del 2010 Camps no va rebre la benedició de cap comitè electoral. Ans al contrari, va ser un mes fatídic, en què el Tribunal Suprem va reobrir la causa dels vestits que s’insereix a l’ingent *cas Gürtel*, el serial judicial que ha sacsejat les aigües d’una formació del tot hegemònica al País Valencià. Les conseqüències de tot plegat són tan dures per als populars valencians que Camps –i ja som al setembre– encara no ha estat proclamat candidat, per bé que ell ha fet mans i mànigues per rebre el vist-i-plau. De Madrid estant, però, Mariano Rajoy vol esgotar els terminis i deixar passar els comicis catalans, previstos al novembre, tot confiant que l’evolució judicial del cas que implica Camps li permeta de tenir més claus –raons– a l’hora de decidir si ha de repetir com a cap de llista o no. Aquesta imprevisibilitat només s’estén a Navarra –en força menor mesura i perquè es tracta d’una organització territorial nova, deslligada ja de la UPN– i a Astúries, on la guerra de guerrilles al si del PP és constant. Els darrers dies, en referir-se veloçment a Camps, Rajoy ha deixat surar dues afirmacions ambigües: “De moment, el PP només treballa sobre la hipòtesi que Francisco Camps siga el candidat a València” i “crec que ell ha de ser el candidat”. Quan hom li ha demanat què succeiria si el cap del Consell fora cridat a judici, Rajoy encara ha estat més enigmàtic: “No puc contestar a això, perquè em demaneu per coses que no han passat... És com si em preguntueu què farà si es mor algú, i no us diré qui.”

I és que, de l’honoradesa de Camps, ben poca cosa en queda. De fet, *honrat* seria una de les darreres paraules amb què el ciutadà mitjà gosaria d’adjectivar-lo, per bé que no falten referents de la seua formació que exalten aquesta “persona honrada”. Una ullada a les dades de l’en-

El primer acte del nou curs del president Camps va ser aquesta visita sorpresa a una congregació religiosa de València. Poregós de la reacció dels ciutadans, la seua agenda se circumscriu a palau.

Camps i Alarte, entre la fe i el miracle

Francisco Camps i Jorge Alarte encaren el curs més decisiu de les seues carreres polítiques amb massa dubtes a l’esquena. El primer, assetjat per la justícia i amb un Rajoy que en desconfia, i el segon, pel poc entusiasme que desperta.

questa elaborada pel CIS a començament d’any, però, comparada amb les respostes a la mateixa pregunta del 2005 evidencia que alguna cosa greu ha passat entremig: si ara fa cinc anys tan sols el 24,5% dels valencians consideraven Camps poc o gens honrat, avui aquest percentatge ha crescut tant que ja supera el 60%. De la mateixa manera, aquells que encara l’aproven en aquest apartat són el 27% –únicament el 5% el titllen de molt honrat–, quan el 2005 la xifra pujava al 48%. Unes dades pràcticament simètriques a

l’olor que exhala el PPCV, una formació política que el 58% dels valencians consideren poc o gens honrada.

Molta fe, malgrat tot. Els índexs ínfims de confiança en l’honorabilitat dels governants actuals remunten –i de quina manera– quan als ciutadans se’ls demana si els troben eficaços i intel·ligents. Un fenomen curiós que pot explicar-se, en part, per l’escassíssima confiança que desperta l’oposició. L’estudi del CIS del 2010 apunta que la meitat dels valenci-

Jorge Alarte, durant un acte de partit, aquest estiu. El secretari general del PSPV-PSOE no sols ha de plantar cara a Camps, sinó també als enemics que té al si de la seua formació.

ans opinen que les coses anirien més o menys igual si al capdavant de la Generalitat hi haguera un partit progressista o més. Fet i fet, les expectatives més grans que generaria un govern alternatiu es limiten a la sanitat –el 22,5% diuen que funcionaria més bé–, l'ensenyament –el 21%– i, si de cas, el respecte al medi –18%–, atès que a la resta d'aspectes ni tan sols el 14% dels valencians entenen que *els altres* hi introduirien millores.

La fe en Camps i els seus és alta, doncs. El reguitzell sens fi de notícies *gürtelianes* no ha somogut els fonaments d'una societat majoritàriament afí als conservadors. La setmana passada, sense anar més lluny, se sabien els detalls d'un informe elaborat per l'equip de la policia espanyola especialitzat contra la neteja de capital, un material que abundava en els indicis inclosos al seu dia pel jutge del Tribunal Superior de Justícia madrileny, Antonio Pedreira, tramès la primavera passada a València perquè se n'ocupe el TSJCV. L'informe aporta detalls sobre la manera com tres empreses que presumptament finançaven il·legalment el partit –Enrique Ortiz e Hijos, Lubasa i Sedesa, aquesta darrera propietat de la família de Juan Cotino, vice-president tercer del Consell– feien les aportacions al PPCV. En les converses interceptades als caps

de la trama corrupta tornen a aparèixer els noms “Alacant” i “Barcelona” a l'hora de fer referència als diners nets i als negres, com també claus noves que feien servir els principals protagonistes per evitar de citar telefònicament els implicats en l'afer: Ortiz, per exemple, apareix com a “galletas”, per la coincidència del seu cognom amb el d'una marca de rebosteria.

La fiscalia anticorrupció ha demanat al TSJ valencià que obriga una causa nova contra Camps. L'ombra del finançament il·legal –“ningú no es complicaria la vida per tres vestits”, ha dit sempre Rajoy– plana cada vegada més a prop dels caps del PP valencià. El suborn passiu impropri a què fins ara se circumscribia el *cas dels vestits* amenaça de corregir-se i ampliar-se a suborn actiu, tràfic d'influències i finançament il·legal, per tant.

On és en Wally? Lluny de fer campanya i de buscar el contacte amb els seus conciutadans, Camps defuig el carrer de totes passades. Ha eliminat de la seua agenda actes a l'aire lliure, per esquivar els possibles retrets. Durant l'últim mes i mig, Camps ha aparegut per sorpresa en set actes públics, havent avisat amb menys d'una hora d'antelació: a la inauguració d'una infras-

tractura d'Alacant, a les obres del nou ajuntament d'Almassora, a transmetre el condol a la guàrdia civil pel company mort a l'Afganistan, a la inauguració d'un camí rural d'Alfajar, a la visita a una estació arrossera i a un sopar de germanor del PP de Rafelbunyol. Fins i tot va acudir de sobte, sense anunciar-ho a la premsa, al seu primer acte del nou curs, quan va presentar-se per sorpresa al lliurament de les “noves constitucions” de la congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats aprovades pel Vaticà. En vista de la manca de suport explícit de Rajoy –no va assistir a l'estrena de la temporada que el PP valencià va organitzar a Teulada el 27 d'agost–, Camps es refugia en la fe. El 2 d'agost també va completar, amb pantalons de mudar i camisa de màniga llarga– els darrers quatre quilòmetres del camí de sant Jaume, una dreuera per ser exculpat de tots els possibles pecats, en tractar-se d'un any sant.

Miracle Alarte. Si Camps acudeix a la fe, Alarte necessita un miracle. La invisibilitat del PSPV-PSOE és notable –les dades del CIS ho denoten– i no en té prou amb la retirada de Joaquim Puig de la cursa de les primàries. El màxim exponent de l'anomenat sector lermista va anunciar la setmana passada, en compareixença conjunta amb Alarte, que no optarà a ser cap de llista i que el “revulsiu” que havia dit que necessitava el partit era justament aquest, fer pinya contra Camps i el PP.

A les seus socialistes de Blanqueries i Ferraz, on no volien ni sentir parlar de primàries al PSPV, l'alegria va durar-los ben poc. L'ex-ministre espanyol i ex-president de la Diputació de València Antoni Asunción anunciava el 2 de setembre, contra tot pronòstic, que concorrerà al procés d'elecció de candidat a la Generalitat. Caldrà que l'avalen vora 4.000 dels 26.000 militants, una xifra molt respectable, i en quinze dies. Els socialistes encara van més desorientats a Alacant, on no troben un candidat oficial que ature l'envit del veterà Antonio Fernández Valenzuela, que també ha anunciat que vol ser alcaldable. Les tres persones a què han ofert d'enfrontar-s'hi, però, han contestat amb un no.

Victor Maceda